

licto, qui ex aliorum bonis plura congescit et prodegit, sciens non fore solvendo: imo nec etiam de debitore ex contractu, qui sua culpa v. g. ex crapula, prodigalitate, studiosa dissipatione, vita luxuriosa, et hujusmodi factus est impotens ad solvendum. Sic contra Lopez, Guttierrez, Covarruviam, et paucos alios docet communior doctorum cum Molina, tom. II, disp. 582, § *His ita constitutis*; Lugo, cit. disp. 21, sect. 3, n. 43; Layman, cit. c. 12, n. 5; Sporer, loco cit., n. 68; La Croix, lib. III, part. II, n. 439; Henno, loc. cit., tract. 1, disp. 5, qu. 4, conclus. 3; Medina, cod. *De reb. rest.*, quæst. 3, vers. *Tertia causa*; Rosignol., *De rest.* III, prænot. 2, num. 2, et alii passim, per text. in l. *Si fraudatur* 25 in fine, ff. *Quæ in fraudem creditorum*, cum similibus: Jura enim benigne consulunt infortuniis debitorum, quos calamitas, naufragium, aliisque malus eventus sine sua culpa depressit, non autem malitiæ injustorum debitorum, qui ex aliorum bonis plura congescerunt, et ex crapula, prodigalitate, studiosa dissipatione, vita luxuriosa, et hujusmodi, facti sunt impotentes ad solvendum, cum non sit credibile, quod jura velint beneficium cessionis concedere illis, qui potius pœnæ severitatem merentur: hinc caveant tales injusti debitores, seu falliti, et banche ruptores, qui ut se eximant ab onere creditorum, se decoctos simulant cum mar-supio, ut vulgo dicitur *Dietro le spalle*; isti enim merito possunt in carcerem conjici, donec integre persolvant, et si non sic detrudantur in carcerem temporalem, detrudentur sine dubio in carcerem æternalem.

(58. Debitor illius, qui bonis cessit, tenetur suum debitum manifestare et solvere officialibus justitiæ, ut inde restituatur creditoribus secundum æquitatem, non enim

(170) S. Thomas, loc. cit. « Ille qui est obligatus ad aliquid certum, non potest illud prætermittere facultate existente; et ideo si aliquis sit obligatus, ut alicui rationem ponat, vel ut certum debitum reddat, non potest hoc licite prætermittere, ut religionem ingrediatur. Si tamen debeat aliquam pecuniam, et non habeat unde reddatur, tenetur facere quod potest, ut scilicet cedat bonis suis creditori. Propter pecuniam autem persona liberi hominis secundum jura civilia non obligatur, sed solum res, quia persona liberi hominis superat omnem æstimationem pecuniæ; unde licite potest, exhibitis rebus suis, religionem intrare; nec tenetur in sæculo remanere, ut procuret unde debitum solvat. » Jam vero, postrema hæc S. Thomæ verba accurate expendit Cl. Sylvius supra cit. art. et in quo sensu sint intelligenda, luculenter exponit. Asserit in primis, apud B. Thomam constare, quod qui habet debita, non possit eorum solutionem sibi possibilem prætermittere, ut religionem ingrediatur. Dicit enim quod « ille qui est obligatus ad aliquid certum, non potest illud prætermittere, facultate existente: » tum addit: « ideo si aliquis sit obligatus ut alicui rationem ponat, vel ut certum debitum reddat, non potest hoc licite prætermittere, ut religionem ingrediatur. » Accedit, B. Thomam non diliteri illud Apostoli ad Rom. XIII: *Reddite omnibus debita*, esse juris naturæ. Quod si quispiam, subdit, non possit omnibus suis debitis nunc satisfacere, possit autem postea, si in sæculo

tutus est in conscientia, nisi debitum solvat: Sylvius, in *Resolut. cas.*, par. II, verb. *Restitutio*, cas. 3 et alii communiter.

(59. Quamvis debitor principalis bonis cesserit, adhuc ejus fidejussor tenetur ad integram solutionem pro ipso; cessio enim prodest solum debitori et non fidejussori, qui ideo datur, ut solvat ipse, cum non est solvendo debitor principalis. *Communis*, textu expresso in § *Exceptiones* 4, instit. *De replicationibus*, cum similibus.

(60. An ingressus ac professio religionis liberet debitorem ab obligatione restituendi seu solvendi debita antea contracta, sive ex contractu, sive ex delicto? Tres sunt doctorum sententiæ. Prima absolute affirmat, quia absolute tenet, quod debitis obstrictus, quibus nunc solvendo non est, facta cessione bonorum, quæ habet, possit statim licite religionem ingredi, licet manendo in sæculo lucrari, et creditoribus satisfacere posset. Sic S. Thomas (170), 2-2, qu. 189, art. 6, ad 3; S. Antoninus, part. II, tit. 11, cap. 2, § 1, et part. III, tit. 15, cap. 2, § 3; Paludan., in 4, dist. 36, qu. 3, art. 2, conclus. 7; Cajetanus, in 2-2, quæst. 189, art. 6; Silvester, verb. *Religio* 2, q. 4; Angelus, *ibid.*, n. 6; Rosella, Tabiena, Armilla, Viguierius, Aragonius, Pedrazza, et alii apud Sanchez, in *Decalog.*, lib. IV, cap. 19, n. 7.

(61. Secunda sententia, quam uti probabiliorem sequor, absolute negat, quia absolute tenet, quod debitis obstrictus non possit licite religionem ingredi, si possit manens in sæculo, licet per longum tempus, creditoribus satisfacere. Sic Joannes Gerson., parte II tractatus: « An liceat gravato debitis intrare religionem? » Alphabeto 39, littera X et V, ubi refert multos doctores Parisienses ita sensisse, Gabriel in 4, q. 1,

maneat, debet manere, et creditoribus, quantum potest, satisfacere: cum æquitas non ferat, ut religionem amplectatur cum damno aliorum. Si vero tantis sit oneratus, ut illis exsolvendis, neque tunc sufficiat, neque verisimilis spes appareat, quod aliquando sufficiat, vel omnia solvere, vel eorum partem notabiliter majorem, quam nunc possit, quamvis in sæculo maneret; tunc (quod attinet ad jus naturæ) licebit ei religionem ingredi, bona fide cedendo suis omnibus bonis in utilitatem creditorum; quandoquidem sive maneat in sæculo, sive non maneat, plenior solutio sit ei impossibilis; nemo autem possit ad impossibile obligari, juxta regulam 6 juris in 6. Et secundam hæc intelligendus est S. Thomas, ut verborum ejus hic sit sensus: propter pecuniam persona liberi hominis secundum jura civilia non obligatur, ita nimirum, ut propter debitum pecuniarium possit aut vendi, aut in servitutem rapti, sed solum res. Unde licite potest, exhibitis rebus suis, religionem intrare, nec tenetur in sæculo remanere, ut procuret, unde debitum reddat; quando videlicet neque habet bona, ex quibus possit integrum debitum solvere, neque verisimile est, quod haberet, quamvis in sæculo maneret, operamque daret illis conquirendis. Dixi quod attinet ad jus naturæ, quia jure positivo inhibuitur est, ne gravati ære alieno recipiantur in aliquam religionem. Hucusque præcitat Sylvius. Ita in Addit. ad Theolog. Moralem P. Cunitiati tract. 9. *De VII Decal. præcepto*, cap. 5, § 18, n. 2, tom. II, pag. 498 seq.

art. 5, dub. 2, corollar. 2; Medina, cod. *De restitutione*, qu. 2, caus. 8; Valentia, 2-2, q. 6, punct. 6; Castropal., tract. 16, d. 1, punct. 7, § 4; Angeles, et Carbon. apud Sanchez, l. c., n. 7, aliisque congestis, Molina, tom. III, disp. 785; Sporer, loc. c., n. 200, cum Layman, et aliis ibi citatis; Henno, loc. cit., tract. 1, disp. 5, quæst. 5, conclus. 1, ubi dicit, hanc sententiam fuisse approbatam a Sixto V et Gregorio XIV, ut videre est apud Emmanuelem Sa.

(62. Tertia sententia media est, quæ tenet, quod si debitis obstrictus speret brevi tempore manendo in sæculo, v. g. uno vel altero anno, posse debita in toto vel in majori parte solvere, tunc non possit licite statim ingredi religionem, sed debeat eoque differre ingressum; secus autem, si deberet ad longum tempus expectare; tunc enim, facta cessione bonorum, posset statim ingredi: sic Lessius, lib. II, cap. 16, dubit. 8; Azorius, tom. I, lib. XII, cap. 1, qu. 5; Ludovicus Lopez, in *Instructione*, p. I, cap. 29; Navarrus, comment. 1, *De regularibus*, num. 8; Navarra, lib. *De restitut.*, cap. 4, difficult. ultima, num. 78 et 79; Lugo, disp. 21, sect. 6, num. 76; Diana, tom. II, tract. 2, *De dubiis regul.*, resolut. 41, et alii citatis; Sanchez, in *Decalog.*, lib. IV, cap. 29, num. 8; Dicastill., d. 10, a num. 129, et cum aliis La Croix, loco cit., n. 441.

(63. Probatur igitur primo secunda sententia, quam, ut dixi, probabiliorem censeo, quia, non sunt facienda mala, ut eveniant bona; argum. cap. *Super eo* 4, De usuris, et cap. *Ex tuarum* 2, De sortilegiis, et concedunt omnes etiam adversarii: atqui prætermittere debita malum est, cum adversetur legi naturali, ergo debitor, antequam debita solvat, nequit licite ingredi religionem, cum ingressus religionis sit solum consilii, et obligatio solvendi debita sit præcepti juris naturalis.

(64. Probatur secundo. Servus perpetuus, seu mancipium non potest religionem ingredi, domino contradicente, eo quod debeat ipsi operam suam, et prælati recipientes subjacent excommunicationi, textu expresso, in cap. *Qui vere* 12, caus. 16, qu. 1, ibi: « Neminem servorum suscipi in monasterium, ut sit cum eis monachus, nisi cum domini proprii licentia. Prætereuntem vero hæc decernimus extra communionem esse, ne nomen Domini blasphemetur; » ergo nec debitor religionem ingredi potest, contradicentibus creditoribus, eo quod debeat ipsis pecuniam, aut æquivalens. Item gravati, seu obligati ratiociniis, priusquam se eis expedierint, nequeunt licite ingredi religionem, nec a superioribus ad ipsam recipi, textu expresso in cap. *Legem* 1, dist. 53, ibi: « Qui militiæ, vel ratiociniis sunt publicis obligati... Quod si etiam tales quoque monasterium petunt, suscipiendi nullo modo sunt, nisi prius a ratiociniis absoluti fuerint, » et docet late S. Raymond., in *Summa*, lib. III, tit. *De curial. et obligat. ad ratiocin.*, § 4, vers. *Sequitur ut videa-*

mus; Silvester, verb. *Religio* 2, quæst. 6. Imo Sixtus V, constit. incip. *Cum de omnibus*, expresse prohibuit, ne debitis gravati, et ratiociniis obligati, antequam debita solverint, et a ratiociniis se expedierint, possint religionem ingredi, et ad ipsam a superioribus admitti sub pœna nullitatis admissionis, professionis, et sub pœna privationis vocis activæ et passivæ, et omnium officiorum, et dignitatum, et perpetuæ inhabilitatis ad illa, et alia quæcunque respectu superiorum illos ad habitum et professionem admittentium. Et quamvis Clemens VIII, constit. incip. *In suprema* talem nullitatem professionis sustulerit, tamen prohibitionem, et pœnas non sustulit; et sic quamvis tales debitores valide, illicite tamen ad habitum et professionem admittuntur, adeoque, etc.

(65. Unde relictis brevitate gratia aliis satis efficacibus rationibus et probationibus solum adducuntur et solvuntur potissimæ adversariorum rationes, et objectiones. Primo igitur objiciunt, quod homo liber propter debita non obligatur quoad personam, sed tantum quoad bona, adeoque inferunt, quod cedendo bonis, persona libera maneat, ut possit amplecti quemcunque statum, et præsertim perfectissimum religionis. Sed ad id respondetur distinguendo antecedens; homo liber propter debita non obligatur quoad ipsam personam in se, ita ut propter debita solvenda deberet se ipsum vendere, vel se creditori in servitutem tradere, conceditur antecedens, quia hoc jura velant: non obligatur quoad personam in ordine ad bona sua, ita ut si de facto non habeat, unde solvat, non teneatur pro posse pecuniam acquirere, unde solvat, et non se reddere impotentem ad id acquirendum, uti in nostro casu fiet per ingressum, et professionem in religione: negatur absolute antecedens, et id, quod sequitur, quia id juri naturali repugnat, cum solutio debitorum sit juris et justitiæ naturalis, ad quod jus adimplendum nequit quis se mere voluntarie reddere impotentem ingrediendo et profitendo religionem absque necessitate; cum religionis ingressus, et professio non sit præcepti, sed meri consilii et libertatis, et solutio debitorum sit præcepti et necessitatis.

(66. Secundo objiciunt, quod nemo tenetur solvere debitum cum detrimento boni sui majoris seu altioris ordinis, adeoque cum bonum status religiosi sit majus, et altioris ordinis, quam bonum pecuniarum creditoribus debitarum, sequitur, quod non teneatur abstinere a statu religioso, ut debita solvat. Sed ad id respondetur distinguendo antecedens, si illius majus bonum sit necessarium ex præcepto, conceditur antecedens, si solum sit utile ex consilio, ut in casu nostro est ingressus et professio religionis, negatur antecedens, et id, quod sequitur: imo voluntaria omissio ingressus, et professionis religionis non ita præjudicat salutem æternam, sicuti præjudicat voluntaria omissio solutionis debitorum; quia ingressus, et professio religionis est solum de consilio, et sine

statu religioso etiam voluntarie omisso non desunt sæcularibus viæ ad salutem æternam securæ; at solutio debitorum est de præcepto legis naturalis, et sine ipsa solutione voluntarie, cum possit commode fieri, omissa, non patet via ad salutem æternam securam: quia non remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum; cap. *Si res aliena* 1, caus. 14, qu. 6, cap. *Cum tu* 5, De usuris, c. *Peccatum* 4, De regul. juris in 6, adeoque, etc.

(67. Tertio obijciunt quod, sicuti sponsus, imo maritus matrimonio rato tantum, non obstante obligatione sponsalium vel matrimonii rati, religionem licite et sancte ingredi potest, ita a pari etiam debitor non obstante obligatione solvendi debita: sed ad id respondetur negando consequentiam et paritatem, quia sponsi et conjugis matrimonii tantum rati obligatio ex traditione Ecclesiæ est solum conditionata, id est: « Nisi voluero fieri religiosus seu religiosa, » et talis conditio in neutrius injuriam cadit, cum in ea utraque pars æquali jure gaudeat, et uterque sponsus, invito altero, religionem ingredi, et profiteri possit; obligatio autem debitoris, sive ex contractu, sive ex delicto, est omnino absoluta, cum nullo jure possit censeri inesse talem conditionem: « Debita solvam; nisi voluero fieri religiosus vel religiosa; » et dato etiam, et non concessio, quod talis conditio posset censeri inesse, quia cederet in solum præjudicium creditorum, non valeret, adeoque, etc.

(68. Unde si debitor religionem fuerit ingressus et professus, cum ejus professio jam sit valida ex cit. constitut. Clementis VIII, incip. *In suprema*, si alia bona ad religionem attulerit, tenetur omnino religio solvere prædicta debita juxta vires allatorum bonorum. *Communis*, per text. in cap. *Si qua mulier* 9, caus. 19, quæst. 3, et l. *Deo nobis* 56, § 1, cod. *De episcop. et clericis*: bonorum enim successor astringitur debilis ejus, cui successit; cap. *In litteris* 5, De raptoribus, quia qui sentit commodum, sentire debet et incommodum; l. *Si merces* 25, § 6, ff. *Locati*, cap. *Qui sentit* 55, De regul. jur. in 6, cum similibus.

(69. Si autem debitor nulla bona ad religionem attulerit, quia nihil habebat, religio ex hoc capite ad nihil tenetur, quia religio seu monasterium se habet ut hæres; hæres autem non tenetur ultra vires hæreditatis, præsertim si hæreditatem adierit cum beneficio legis et inventarii: Julius Clarus, in § fin., quæst. 35, n. 45; Donatus, *Prax. rer. Regularium*, tom. II, tract. 3, qu. 12; Sporer, *loc. cit.*, n. 106, et alii communiter.

(70. Si vero post ingressum et professionem, occasione ejus monasterium acquireret aliqua bona v. gr. per successionem hæreditariam, per legatum, donationem, et hujusmodi, tunc monasterium teneretur ex illis satisfacere pro debitis prius contractis; argum. cit. cap. *Si qua mulier* 9, caus. 19, qu. 3, l. *Deo nobis* 56, § 1, cod. *De episcop. et clericis*; Donat, *loc. cit.*, n. 14; Sporer, *loc. cit.*, n. 105; Sanchez, lib. VII *Decalog.*, tom. II, c. 31, n. 4; Lugo, *loc. cit.*, n. 79, et

alii passim; bona enim religiosi, vel jura ad ea, quæ obveniunt, ita transeunt in monasterium media persona religiosi, ut transeant cum onere, quo ea habuisset religiosus; habuissent autem annexum onus restituendi, si mansissent in potestate et dispositione religiosi; adeoque monasterium tenetur ex illis satisfacere pro debitis prius ab ipso religioso contractis; cum qui sentit commodum sentire debeat et incommodum; l. *Si merces* 2, § 6, ff. *Locati*, cap. *Qui sentit* 55, De regul. juris in 6. (71. Item propter eandem rationem tenetur monasterium solvere dicta debita prius contracta ex eis, quæ religiosus monasterio acquirit docendo, concionando, laborando, et hujusmodi, deductis tamen expensis: Sanchez, *loc. cit.*, n. 4; Lugo, *loc. cit.*, n. 79; La Croix, *loc. cit.*, n. 447.

(72. Hinc religiosus debitor, si salva ordinis regula, possit artificio aliquo, vel manuum labore aliquid lucrari, tenetur se laborare operibus suo statui et conditioni præsentis convenientibus, ut pretium laboris impendat ad solutionem suorum debitorum; dummodo per hoc non negligatur divinum obsequium; c. *Clericus*, dist. 91, deductis tamen expensis, ne sit onerosus monasterio c. *De lapsis* 5, caus. 16, qu. 6. S. Raymundus, l. III *Sum.*, in titul. *De curialibus et obligatis ad ratiocinia*, § 5, vers. *Pone aliquem*; Sporer, *loc. cit.*, n. 106; Lugo, *loc. cit.*, n. 81; Henno, *loc. cit.*, disp. 5, qu. 5, concl. 2, cum aliis ibi citatis; La Croix, *loc. cit.*, n. 448, cum Navarr. Medina, et aliis ibi citatis; Layman, *cit. c.* 12, n. 5, et alii contra alios.

(73. Religiosus debitor excusatur, si superior neget ei licentiam ad id laborandi; nec tunc tenetur egredi e religione, quamvis sit spes probabilis sic satisfaciendi, v. g. per provisionem beneficii, parochiæ, et hujusmodi, ut tenet probabilior et communior sententia cum La Croix, *loc. cit.*, n. 449; Lugo, *loc. cit.*, n. 107, et aliis contra alios.

(74. Superior autem tenetur concedere licentiam honeste laborandi religioso debitori, ut sic possit sua debita solvere, si scienter debitis gravatum ad religionem admisit, quia extunc censetur sibi illam obligationem imposuisse; secus autem si, ignoratis ejus debitis, ex quo ea occultasset vel negasset, ad habitum et professionem admisit; tunc enim non teneretur talem licentiam concedere ex justitia, quia superior nihil debet creditoribus, et potest pro libito de religioso, tanquam totaliter suo, disponere, abstrahendo, an opera, quibus ipsum applicat, impediunt solutionem nec ne. Imo si subditus ex laboribus occulto, sine licentia saltem præsumpta superioris, satisfaceret creditoribus, fur esset, et latro, cum restitueret ex alieno, quia quidquid acquirit monachus, acquirit monasterio; cap. *Statutum* 1, caus. 18, qu. 1, c. *Abbatibus* 16, caus. 18, quæst. 2, cap. *Quia ingredientibus* 7, caus. 19, qu. 3, cap. *In præsentia* 8, De probationibus; si autem superior possit concedere talem licentiam sine ulla inde-

centia, et incommodo religionis, videtur ad id teneri ex charitate, ne creditor careat suo debito: Henno, *loc. cit.*, conclus. 2; La Croix, *loc. cit.*, n. 450, cum aliis ibi citatis.

(75. Excommunicatio creditoris vel debitoris non excusat a restitutione facienda. *Communis* contra paucos; et quidem non excusat excommunicatio creditoris, quia licet negetur ei actio judicialiter petendi, cap. *Pia* 1, De exceptionibus in 6, tamen permittitur privatim petere, nec prohibetur communicare cum aliis, si id exigat necessitas, vel magna utilitas, ut patet ex c. *Quoniam multos* 103, caus. 11, qu. 3, sicut enim potest ipse libere communicare cum domesticis suis; cit. c. *Quoniam multos*, c. *Inter alia* 31, et c. *Si vere* 24, De sent. excomm., ita etiam communicare potest cum suis debitoribus, et ideo in cit. cap. *Si vere*, permittitur ipsi absolvere contractus inchoatos. Nec etiam excusat a restitutione facienda excommunicatio ipsius debitoris, textu expresso in cit. c. *Si vere*. Excommu-

nicatus cogi potest comparere in judicio per procuratorem, ne videatur de sua malitia commodum reportare; c. *Intelleximus* 7, De judiciis, l. *Non fraudantur* 134, ff. *De regul. juris*, § 1, adeoque, etc.

(76. An si debitor morte plectatur, excusentur ejus hæredes a restitutione damni causati per delictum, ob quod fuit ultimo supplicio punitus? Vide supra art. 2, n. 39 et 40.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(77. Agit auctor licet caute legendus in quinque hisce articulis de materia restitutionis accommodate magis ad *forum poli*, quam ad *forum fori*, ut aiunt. At si cupias, qui de hac ipsa materia utiliter ad forum fori agat, consulè opus *De eo quod interest*, quod nomine Gaspari Manzii, et Friderici Martini Ingolstadii anno 1705, typis Francisci Straus evulgavit Philippus Jacobus Krazer. Totam enim materiam hoc in libro adeo solide tractatam invenies, ut nihil fere ad ipsam spectans desiderare possis.

APPENDIX

SACRARUM CONGREGATIONUM DECRETA

PRO REBUS NOTATU DIGNIS JUXTA SERIEM VOCUM HUIUS SEXTI TOMI DIGESTA.

P

PAROCHUS DOMICILII VEL QUASI DOMICILII PRO CONTRAHENDO MATRIMONIO (171).

(171) *Domicilium* inter, et *quasi domicilium* id discriminis intercedit, quod ad acquirendum *domicilium* requiritur factum habitationis cum animo in tali loco perpetuo manendi; et acquiritur ipso primo habitationis die, l. 20, ff. *ad municipalem*.

Ad acquirendum vero *quasi domicilium*, necessarium est factum habitationis simul cum intentione eo in loco manendi per majorem vel saltem dimidiam anni partem. Porro *quasi domicilium* cum supradicta intentione acquiritur jam spatio unius mensis, quod sane spatium satis est pro contrahendo ibidem matrimonio, nempe coram parochio loci, uti compertum habemus ex Benedicto XIV, constitut. incip. *Paucis abhinc*, 19 Mart. 1758, ibi: « Post hæc necessarium fore censemus non nihil adjungere, ut in propatulo sit, quidnam requiratur ad *quasi domicilium* adipiscendum. Verum hæc in re non alio pacto responderi potest, nisi quod antequam matrimonium contrahatur, spatio saltem unius mensis ille, qui contrahit matrimonium, habitaverit in loco, ubi matrimonium celebratur. » Quod si matrimonium ante mensem fuerit contractum, decrevit S. Congr. hoc de novo referendum esse in congregatione.

Jam vero gubernatores, iudices, medici, scholares valide contrahunt in locis, ubi ad tempus habitant. An vero idem tenendum sit de educandis in aliquo monasterio degentibus, nec non de famulis et ancillis, ita ut valide contrahant matrimonium coram parochio Eccl. parochialis intra ejus limites situm est monasterium, etc.? Affirmat Scavino, *Theol. Moral.*, tom. III, tr. 12, d. 5, cap. 2, art. 5, qu. 2, n. 2, citans ad id decretum S. C., 19 Decemb. 1748.

At animadvertas oportet, hujusmodi decretum, in *Thesaur. Resolut. præd.* S. C. minime exstare; et quod magis est, ultima sessio pro illo anno peracta fuit 14 Decembris, nulla deinceps alio edito decreto; quinimo ultimum decretum die, ut supra, 14 Decemb. a præf. S. congreg. emissum opinioni auctoris refragari sane videtur, prout videre est in anted. *Thesaur.*, tom. XVI, pag. 46, et tom. XVII, pag. 67. Quæ cum ita sint, nulla ratio adest, cur a traditis (contra id quod Scavinus tenet) per Benedictum XIV, *Instit. Eccles.* 53, nu. 16, quæque inserta sunt sub v. MATRIMONIUM, art. 9, n. 116, et v. MONIALIS, artic. 1, sub n. 154 et seqq., recedere debeamus.

Porro puellæ expositæ, quæ sunt in *hospitiis*,